

MAHARADŽI - NEPROMENLJIVO BERKLI UNIVERZITET, KALIFORNIJA

Hvala, nasloni se, opusti, ja ću govoriti, a ti samo uživaj, jer ono o čemu govorim je jako, jako jednostavno. Na neki način ovo je o tebi. Ali ne nešto što si slušao ranije. Jer mnogi ljudi se pojave da nešto kažu drugim ljudima, ali ono o čemu govore je kako bi nešto moglo biti. Ja nisam ovde da bih govorio o tome. Tu sam da bih govorio o tome kako je sada. To je velika razlika. Jer mi bi mogli da maštamo: "Bilo bi lepo da je ovako, bilo bi lepo da je onako, bilo bi lepo kada bi imao ovo, kada bi imao ono..." Znaš, sve te stvari. Ono što ću ti reći je da je to mnogo bolje nego što možeš da zamisliš. A sve što ti je potrebno, da bi se taj san ostvario, već imaš. I to se nalazi u tebi. A to je predivna, uzbudljiva stvarnost.

Nisam ovde da bih citirao iz knjiga. Ponekad citiram. Nisam ovde da bih ti rekao: "Hodaj unazad tri milje dnevno, i sve će biti u redu." Neću ti reći da smanjiš holesterol. Već, prepoznaj ono što ti je dato. I daću ti primer: Šetaš se, sve je u redu, imaš dobre cipele, radostan si zbog te šetnje, sve izgleda kako treba. I odjednom, kamen, mali kamen, mali mali kamen, nađe se tamo gde ne bi trebao biti. U tvojoj cipeli. I sada ga osećaš na svakom koraku. Najlakše bi bilo da sedneš skineš cipelu izvadiš kamen, i nastaviš dalje. Ali ljudi to ne rade! Umesto da to urade oni se pitaju: "Šta se desilo? Kako je taj kamen dospao u moju cipelu? Nisam to tražio. Da li je to karma? Zašto baš u moju cipelu?" Pitam se zašto je taj kamen odabrao baš mene? Mogao je odabrati nekog drugog. Pitam se kako taj kamen izgleda? Pošto bol postaje sve jači i jači, uzmeš mobilni nazoveš kući i kažeš: "Imam problem! Boli me noga dok hodam, mislim da je kamen u cipeli, ali nisam siguran. To ne mogu da potvrdim, ali mislim da je kamen. Možeš li pozvati doktora i pitati ga šta da radim." Tvoj rođak pozove doktora i prenese mu šta ti se dešava, a doktor kaže: "Neka uzme brufen." Rođak te ponovo pozove i kaže ti da u prvoj pomoći imaš brufen i da ga popiješ. A sve to vreme bol je sve jači i jači i jači. I šta mi radimo. Mi analiziramo bol. Analiziramo zašto se to dešava. Pitamo se zašto se to desilo? Zašto se to moralo desiti? U glavi smišljamo novi model cipela. Neko bi trebao da smisli cipelu u koju ništa ne može da upadne, jer to je jako neprijatno. I to ide dalje do tačke da se sa svojim malim mobilnim telefonom, usred nedođije, priključuješ na super brzi internet i počinješ istraživanje, a deo tog istraživanja je: Koliko još ljudi ovo doživljava? Da li sam ja jedini? Ovo je grozno, strašno, odvratno. I na tom putu naiđeš na nekoga i pitaš ga da ti pomogne. "Naravno, u čemu je problem." - "Strašno me boli noga, mislim da je u pitanju kamen, šta da radim?" I ta osoba kaže: "Sedi, skini cipelu, izvadi kamen i nadam se da će biti bolje." I prva reakcija je: "Kako to može biti tako jednostavno? Posle toliko sati istraživanja i podnošenja tog strašnog bola, kako možeš da podcenjuješ sve to govoreći da sednem, skinem cipelu i izvadim kamen i da će biti bolje. To je pojednostavljivanje tako složenog problema. I gospodine vi grešite." I onda počneš da šepaš, i to šepanje se nastavlja. Ovo zvuči smešno, ali nisam imao nameru da bude smešno. Ja nisam komičar. Ali kada se govori o životu postoje neke stvari koje su veoma smešne. A razlog zašto su smešne, pod jedan, je zato što su istinite. A pod dva, ono što je tako jednostavno je tako zakomplikovano. Kako sve to počinje? To se zaista ne zna. Nemaš pojma. Nekako si se pojavio! I jednog dana si mogao pogledati u nešto i reći: "Lopta!" Onda jednog dana si ustao i nesigurnim korakom negde krenuo. Zatim si jednog dana, verovatno se toga sećaš, primetio da postojiš. A od tada pa nadalje sve je bilo samo jurcanje. Uradi ovo, uradi ono... Govorilo se uradi ovo ili uradi to ovako. I kako si pogrešno ili ispravno nešto uradio. Odobravanja i tapšanja po leđima. I kako su ti potrebna ta tapšanja po leđima, i kako je to dobro.

Ja to neću da osuđujem, i ne mogu ništa uraditi što će to promeniti. Jer moje prepoznavanje mog postojanja uopšte nije prisutno, već je prisutno prepoznavanje postojanja svega ostalog. I definitivno je prisutno moje prihvatanje svega toga.

Ti si moj prijatelj.

Ti si moj komšija.

Ti si moj pas. Ti si moja mačka.

Ti si moj otac, ti si moja majka. Ti si moj ujak, ti si moja tetka.

A koje ime si dao sebi? Nema imena. Neko ko će biti, ko je bio, neko ko jeste. Neko koga čak ni ti ne možeš tako lako razumeti. Neko ko nosi svoj sopstveni plač, svoju sopstvenu želju. A ta želja nije ništa drugo nego da se bude srećan. Srećan.

Ako te vređa reč 'sreća', jer neke ljude definitivno vređa... Za njih je sreća ta beznačajna stvar - jer pogledaj ovaj svet, kako su stvari loše u svetu, a on govori o sreći. Onda hajde da govorim o ispunjenju. Ima ljudi koje i to vređa. On govori o ispunjenju a toliko je ljudi koji nisu ispunjeni. Onda govorimo o miru, jer to je potpuno ista stvar. Bez obzira da li to zoveš mir, ispunjenje bez obzira kako to zoveš nije važno. Čak i ako još nisi našao ime nije važno, jer ime ne stvara te stvari. Ono je tu samo radi njihovog prepoznavanja.

I ti treba da shvatiš da se mir nalazi u tebi. Da je ovo proces otkrivanja, a ne stvaranja. Ovo je proces svedočenja, a ne stvaranja i oblikovanja. Ukloni sa kamena sve što mu ne pripada i šta ćeš dobiti? Divnu statuu.

Kako je moguće da je to tako jednostavno? Samo ukloniti! Da. Ukloni sve što je nepotrebno i otkrićeš nešto što se već razvija. A šta je to? Postoji jedna stvar koja se dešava, i ona je neverovatno jednostavna, a opet se dešava i dešava i dešava...

I hvala Bogu da se dešava. To je ovaj dah. Dolazi bez ugovorenog sastanka, hvala Bogu. Jer kad bi samo na ugovorenim sastancima mogli udisati ovaj dah propustili bi ga mnogo puta. "Žao mi je malo sam zakasnio. Danas mi je loš dan. Kasnio mi je avion i ništa nisam mogao da uradim." Ali on dolazi, i dolazi bez osuda. Dolazi kada si dobar i kada si loš. Dolazi i kada ne misliš i kada misliš na njega. Ali samo na trenutak razmisli o tome šta ti donosi. Šta ti donosi? Donosi ti život. Dođe, dodirne te i ti si živ. Zato što si živ i sve ostalo postoji u ovom svetu. Zato što si živ možeš da plačeš. Zato što si živ možeš da vičeš. Zato što si živ možeš reći kako je to divan zalazak sunca. Zato što si živ možeš nešto pomirisati i reći kako dobro miriše. Zato što si živ postoji purpurna boja. Zato što si živ postoji crvena boja.

Zato što si živ možeš mirisati luk koji se prži. Zato što si živ beli luk je dobar. Zato što si živ udarac bubnja je neverovatan. Zato što si živ. Zato što si živ imaš prijatelje. Zato što si živ imaš rođake. Zato što si živ možda si zaglavljen u saobraćajnoj gužvi. Zato što si živ ti osećaš bol, ali upamti da zato što si živ možeš osećati radost. Zato što si živ postoje neprijatnosti. Zato što si živ postoje trenuci kada sve ide kako valja. Zato što si živ možeš pogledati kroz prozor i zapitati se kada će kiša prestati. Kakav dar. Kakav dar. I šta taj dar traži od tebe. Šta taj dar traži. Koja je želja. Suštinska želja. Suštinska želja. Suštinska želja je da budeš srećan. Na jednom od programa nedavno sam rekao: "Kada ti je dobro, kada si srećan, ne pitaš se kada će to prestati." Ali kada ti je loše onda se pitaš: "Kada će ovo prestati?"

I ljudi odlaze u krajnosti. Kada stvari nisu kako treba, mole se bogu i traže oproštaj. Niko to ne radi kada se oseća dobro. "Bože molim te žao mi je, šta god da sam uradio da bih bio srećan molim te ukloni to." Ali mora da postoji prepoznavanje da je želja za srećom urođena. To nije nešto što je naučeno već je urođeno. I zato što je urođeno sve dok nije zadovoljeno to će biti kao kamen u tvojoj cipeli. Nije važno koliko su ti skupe cipele. Nije važno koliko ti je dobar mobilni telefon. Nije važno koliko si doktora angažovao, niti koliko lekova nosiš u torbi da bi uklonio bol. Nije važno koliko zavoja staviš oko cipele jer ti ništa neće pomoći, sve dok se ne okreneš tom urođenom mestu. O tome ja govorim. Okreni se tome.

Oseti ispunjenje u ovom životu, jer ovo blago zvano život ni u kakvom slučaju nije neiscrpno bogatstvo. Ograničeno je. Ono što mora da se uradi mora da se uradi sada. Sada. Dok si živ. Dok možeš da osećaš. Dok možeš da kažeš: "Hvala." Dok možeš da se smeješ. Dok možeš da osećaš, da razumeš, da dodirneš. Dok možeš da istražuješ, otkrivaš i kažeš: "Ovo je divno."

Slušao sam CD gde je jedan pasus te divne pesme bio: "Ovaj život je san." I kao u snu možda si sanjao da si se obogatio ili da si postao jako siromašan, ali kad si se probudio ništa nisi izgubio, niti dobio. Razmišljao sam o tome i očito to je istina. Kada sanjam ja sanjam. To radim, sanjam. Kad se probudim - možda sam sanjao da sam pao sa tridesetog sprata ali kad se probudim vidim da je sve u redu. Očito, da li zaista nema posledica, ili ima posledica? Jako zanimljivo. Znam jednu stvar - kada sam nešto grozno sanjao, i ako sam u tom snu bio zbunjen, kada se probudim osećaću se zbunjeno. I ako sam sanjao da je sve neverovatno lepo, osećaću se lepo. Ako sanjam da imam kola ne znači da ih imam i u stvarnosti. Ali osećaj. Ja ću poneti osećaj iz tog sna. Ja ne mogu poneti san sa sobom već osećaj. Ako je ovaj život san, onda ti nećeš moći poneti san sa sobom već osećaj. Tako, jako je važno da ovo ne bude noćna mora. Bolje da ovo ne bude zbunjujući san. Jer ne želim da odem govoreći: "Ha, šta se desilo?" Želim da se probudim sa svežinom života. Jer tu svežinu mogu poneti sa sobom. Želim da osetim radost, radost ispunjenja. Jer to mogu poneti sa sobom.

Ja idem i govorim ljudima. To je divno. Puno ljudi kaže: "Ja nerazumem ono o čemu govoriš," a ja im kažem: "Dobro, u redu je." Nemoj se nervirati, jer nisam ovde da bih ti nešto prodao. Nisam ovde da bih ti nešto prodao. Tu sam, nadam se, da bih ti pomogao da dođeš u dodir sa žedi koju imaš. Žedi za tim ispunjenjem, za tom lepotom, žedi koju si uvek imao. Uvek. Da. Imao si je kada si imao dve godine. Imao si je sa četiri godine. Pa šta je to onda što ti treba da uradiš? Reći ću nešto o toj stvari. Zove se mir. Vidiš, za ratove mi imamo hiljadu i jedno različito objašnjenje. Hiljadu i jedno! Da li sam ih brojao? Ne. Čuli ste za hiljadu i jednu priču iz Arabije. Sve je izmišljeno, ali zvuči dobro. Imamo hiljadu i jedno objašnjenje zašto bi trebalo da imamo rat, a ni jedno da imamo mir. Tu nastaje problem. Što se tiče rata svi aktivno učestvujemo, napravićemo ovo oružje, ovako ćemo ga koristiti, vežbaćemo, radićemo ovo, ono. A što se tiče mira to je nešto najnestvarnije što sam video ili čuo. Oblaci će se razdvojiti, neko će mahnuti čarobnim štapićem i biće mir na zemlji. Ja to ne kapiram. Ne kapiram.

Za mene, ako rat zahteva aktivno učestvovanje, a zahteva, onda i mir zahteva aktivno učestvovanje. I to aktivno učestvovanje treba da se desi. I to ne kroz velike rasprave, već kroz otkrivanje i sagledavanje stvarnosti onoga što ljudi žele. Bez obzira da li su siromašni ili bogati. Jer mi smo naučili da pravimo razlike, a nismo naučili da gledamo drugo ljudsko biće kao što gledamo sebe. I ja ne pokušavam da propovedam neku religiju. Neko me je pitao u Los Angelesu: "Koju religiju slediš?" Rekao sam: "Ja nemam posrednika."

I nisam ovde da bih ti rekao kako bi trebalo da živiš svoj život. Šta želiš da radiš i kako to želiš da radiš, radi. Jer ti ćeš to raditi bez obzira na sve. Hoćeš. Ono što želim da ti kažem je: "Radi što treba da radiš ali ne zaboravi žed svoga srca. Ne zaboravi svoj urođeni poziv. Ne zaboravi svoju sopstvenu prirodu - ko si ti - i ne zaboravi kakvo ogromno blago ti je dato."

Ljudi kažu: "Ali meni neko treba da kaže da budem vegeterijanac." Pa postani Hindus. Ne mogu ti dati savet, ali ima mnogo mesta gde možeš postati Hindus, iako Hindusi znaju da ne možeš baš zaista postati Hindus. Moraš biti rođeni Hindus. Budimo realni. I to je istina u skoro svakoj religiji. Jer jedan deo uvek možeš promeniti ali postoji i taj autentičan deo. To je kao Meksička hrana. Ko ju je stvarno skuvao? Da li je to bio Meksikanac? Tako, nije stvar u tome.

Stvar je u tome da ne smemo da zaboravimo šta znači ovaj dah. Ne smemo da zaboravimo da nam ovo srce kuca svaki dan i govori da budemo u tom miru, toj radosti, jer to je stvarnost koja može da se desi. Može da se desi. Za to je potrebno aktivno učestvovanje koje počinje prepoznavanjem sopstvene žeđi. Nemoj čekati, molim te. Nemoj čekati da se nebo otvori, da se pojavi čarobni štapić i kaže: "Sada ćeš imati mir." Ti to ne bi uradio ni sa svojim paprikašem. Ne. To je aktivno učestvovanje. Kupiš mikrotalasnu... Ne staviš tek tako kafu u nju i počneš da se moliš. Ti učestvuješ u tome. Pritiskaš dugmiće. I ako ne znaš kako da je koristiš svako dugme je pravi problem. Pod tim ja podrazumevam aktivno učestvovanje. Jer neki ljudi koji ne znaju da koriste mikrotalasnu i to ih uopšte ne uznemirava. Oni ne kažu: "Bože treba da ugrejem kafu, a ne znam kako ovo radi." Ne. Svako pojedino dugme se pritisne. Jedino će odustati kada prestane da daje zvuke. Jer je pritisnuto pogrešno dugme. Zatim je vrate u početno stanje i ponovo počnu da pritiskaju. Onda se iznerviraju, zatim se pećnica pokrene i bude sve u redu.

Aktivno učestvovanje počinje sa prepoznavanjem žeđi. I kada prepoznamo svoju žeđ voda postaje važna. Jer bez žeđi voda nema nikakvog značaja. Bez gladi hrana ništa ne znači. I o kakvoj žeđi ja govorim? O žeđi koja kaže: "Shvati važnost svakog daha." Kakva žeđ! Svakog daha? Oh, to je nemoguće. Isto je bilo i sa mikrotalasnom pećnicom. Ali nisi odustao. Sećaš se sa koliko neverice si seo za volan. Skreni, okreni. Sve je bilo dodatni teret. "Daj žmigavac, gledaj uretrovizor, ubrzaj, pusti gas, promeni brzinu, pritisni kvačilo, pritisni kočnicu." Bilo je kao: "Moj Bože, mogu li samo da se vozim?"

Ljudi kažu: "Reci nam šta je to." A ja ti kažem da probaš da objasniš nekome kako da vozi bicikl. Jer si isto pitanje postavio, zar ne? Kako voziš bicikl? Dobio si svoj prvi bicikl. Kako ga voziš? Imam pomoćne točkove. Nema problema. Mogu ja to. Ali kada skineš pomoćne točkove opet bi bio na početku. Sve si morao ispočetka. I šta je tata govorio? "Okreći pedale, drži ravnotežu, gledaj pravo." I bilo je kao: "Hmm!"

I najčudnija stvar je da se asfalt kretao, sve je bliže bio tvom licu. I onda odjednom jednog dana, u jednom trenutku si shvatio. Počeo si da voziš i nije bilo gledanja nazad. I od tada ti imaš taj osećaj ravnoteže. Ravnoteže. O tome govorim. Da postigneš osećaj ravnoteže u ovom životu.

Žeđ koja kaže: "Prepoznavaj vrednost svakog daha." Ta stvar koja kaže: "Dođi u dodir sa sobom." Ono što je Sokrat rekao: "Upoznaj samog sebe." Uradi to. I ako ti u tome treba pomoć, ja ti mogu pomoći. Ja to radim besplatno. Mogu pomoći. Zašto? Zato što je najdivnija stvar posmatrati kako se nešto tako divno otvara u čovekovom životu. Puno ljudi govori razne stvari, za mene, o meni, ovome ili onome. I sve što mogu reći je da znam da sam napravio veliku razliku u životu mnogih ljudi. Ja ne dolazim sa mesta...

Dve stvari je jako teško uraditi. Prva je da se potapšeš po leđima, a druga je da se udariš u zadnjicu. Skoro je nemoguće. Treba ti neko drugi da to uradi. Ja ne tapšem sebe po leđima. Ali znam da sam napravio razliku.

Zato što je to potencijal koji čeka u tebi i sve što sam uradio je da sam te podsetio na ono što već znaš. Jer ti ćeš čuti što sam govorio, otići odavde, pričati, raspravljati, razmišljati o tome, ali sve je to bilo samo podsećanje, jer sve što sam danas rekao ti si već znao. Možda je samo potreban neko da kaže: "Ovako ti zaista izgledaš." Zaista, zaista izgledaš ovako i zar to nije divno.

Neko će reći: "Ne, svet mi kaže da sam ružan. Ja sam ružno pače." Jednog dana biću lep. A ja ti kažem: "Ne, lepota je uvek u tebi i ti si neverovatno lep." Ti si dar. Bez premca. Upamti da će se stvari uvek menjati oko tebe jer to je njihova priroda, a u tebi je jedna stvar koja se ne menja jer to je njena priroda. Pronađi nepromenljivo. I ti ćeš moći da kreneš na to divno putovanje života, kao što nikada nisi zamišljao, nikada. A znam da imaš dobru maštu.

Ako ti ne treba moja pomoć, u redu. To ništa ne menja. To ne menja žeđ, to ne menja važnost žeđi. To ne menja dah niti menja važnost daha. Ne menja.

Nastavi, idi za tim, jer toliko toga čeka na tebe.

Hvala puno. Hvala što ste došli večeras i laku noć. Hvala.

ZA VIŠE INFORMACIJA: WWW.PORUKAMIRA.ORG.YU

TEL. SEKRETARICA - 064 - 704015221